

Tuyển Tập của nhà văn Văn Nguyên Dưỡng

***** III *****

Bài Thơ NGÀY 30-4-1975

Văn Nguyên Dưỡng - 5

TÔI!

Tôi đi hoang giữa hàng súng gục đầu
Cúi mặt xuống,
Nghe chân mình nhẹ bồng
Đôi giày saut bết gót tự bao giờ?
Chiếc áo trận xác xơ ngoài pháo lữ,
Cờ quân hiệu tả tơi trên chiến địa...

Ngẩng đầu lên
Bốn cõi thật hoang vu!

EM!

Ngẩng mặt lên cho anh nhìn một lần nữa
Nét đài trang sao biến mất tự đâu rồi.
Em! Hỡi Em!
Trời! Lãng kính của hồn tôi...
Đôi mắt sáng bỗng sao thành giếng lệ,
Đôi môi hồng sao giá lạnh xanh xao!
Tôi đã đi giữa hàng súng gục đầu
Em cúi mặt ngùi thương thân áo trắng.

*Phận mỏng
Bây giờ
Chờ
Gió cuốn, mưa tuôn...*

***** III *****

BÓNG LẠC

Văn Nguyên Dương – 6

Ví dù em bước bóng tan
Xin cho một chút nắng tàn ngoài hiên,
Cho hương một óng tóc huyền,
Cho thương một nụ cười duyên thuở nào.
Ví dù chẳng biết vì sao
Người ra biển lớn người vào rừng sâu...
Trắng đen phù thế cơ cầu
Giấc xưa mộng ảo chốc sâu còn vương,
Em ra áo rũ tà dương
Anh về bóng lạc đêm trường biển dâu...

VND

***** III *****

GIỌT THỦY NGÂN

Văn Nguyên Dương - 9

Anh là lính thương em từ buổi đó
Tóc mây huyền từng sợi nhỏ vương vương,
Dáng em qua hè phố bỗng thương thương,
Anh đứng lặng đề em đi vào mắt...

Nhắm mắt lại vẫn thấy em màu trắng,
Màu học trò chớm rạng nét thanh tân.
Sáng long lanh như giọt thủy ngân trong
Đốt tim anh từng tia cháy rực hồng.

Anh là lính, thương em nên nín lặng
Những lần buồn ôm súng trận nghêu ngao...
Hát cho ai nghe mà tiếng hát lên cao,
Gió bay mất câu nào không nhớ nữa....

*Khúc Nam Ai, Nam Bình, câu Lý Ngựa
Có lời nào xứng được với em đâu!
Định làm thơ, anh nắn nót từng câu
Bôi xóa mãi, thơ nát nhàu trong túi.*

Em vẫn thế, vẫn sáng chiều hai buổi
Đến trường quen trên hè phố đứng đứng.
Đèn xanh qua, đèn đỏ đứng ngập ngừng,
Thương em quá mà ngại ngừng, không nói...

*Rồi một sớm anh phải rời thành phố,
Giã từ em anh lại đến sân trường.
Từ bên ngoài anh đứng ngắm vào trong
Đôi chiếc lá bẽ bàng rơi trên cỏ...*

Anh là lính thương em từ dạo đó...
Có bao giờ quên được dáng em đâu.
Biết bao lần vào trận giữa rừng sâu,
Gối đầu súng, em lại vào trong mắt...

*Anh vẫn biết em sinh viên trường Dược
Dong giọt cay, giọt đắng, vẫn thương thương.
Anh vẫn biết anh là lính trận,
Biết nói gì cho đủ để em thương!..*

VND
Thương và Nhớ

***** III *****

MÀU TRẮNG PHA LÊ

Văn Nguyên Dưỡng - 10

Anh là lính thương em từ dạo đó

Mười lăm năm trăm trở giấc chiêm bao...
Tiếng súng ngày xưa im ắng hôm nào
Tay buông súng... em lại vào trong mắt.

*Nhắm mắt lại vẫn thấy em màu trắng
Ở phút sau cùng của cuộc biển dâu.
Trên môi em anh uống cạn giọt sầu,
Giọt nước mắt trắng màu pha lê ấy...*

Dòng mật ngọt của ngày xưa con gái,
Buổi ra trường em giấu mãi trong tim.
Ở xa xôi, nhớ quá, nên anh tìm,
Thơ anh viết từ chiến trường, em đọc.

*Thơ buổi ấy đã kết thành tơ tóc,
Câu Lý Ngựa Ô anh hát, em nghe...
Trải năm năm con gió lộng không về
Nên chẳng có câu nào bay theo gió.*

Anh là lính yêu em từ dạo đó,
Nhịp trường canh tưởng gõ được trăm năm
Và tay súng vẫn bèn trong chiến trận,
Nào hay đâu cơn bão lớn vùi qua...

*Vùng đất sụp con đường phân hai ngã:
Anh đi vào bóng tối đã mười năm,
Em cuốn theo con sóng biển bập bênh...
Phương trời lạ có mơ về cố lý!*

Trong tù ngục nhớ về thành phố ấy,
Có bao giờ quên được dáng em đâu...
Biết bao lần thao thức giữa đêm sâu
Cơn mê, tỉnh, em lại vào trong mắt.

*Anh vẫn biết em xa lìa tổ quốc,
Xa cuộc tình trong vịnh nước đảo điên.
Anh vẫn biết đó là định mệnh
Hợp tan rồi nghìn thuở vẫn thương thương...*

VND
Hợp và tan
Trại tù Z30D, cuối năm 1984.

Vĩnh Định Văn Nguyễn Dương

<https://tiengquehuong.wordpress.com/tuyen-tap-van-nguyen-duong>

Nguồn: Internet E-mail by Văn Nguyễn Dương chuyển
<https://tiengquehuong.wordpress.com/tuyen-tap-van-nguyen-duong>

Đăng ngày Thứ Tư, April 29, 2015
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH